

εὐκόλα κερδεύγει κανείς τὰ γρόσα, παρὰ πού τὰ φυλάει (ἡ δια-
φύλαξις τοῦ πλούτου δυσκολωτέρα τῆς ἀποκτήσεως) Ἀμοργ.
Πβ. «πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάζειν τὰγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χα-
λεπώτερον εἶναι» Δημοσθ., Ὀλυνθ. Α', 23. Τὰ γρόσια εἶναι
στρογγυλὰ (ὁ πλούτος δὲν εἶναι σταθερὸς) Βιθυν. (Κατιρ.)
Τὰ γροσὰ ἄμὸν τζώβια εἶναι, ἀγλήγορα χαρτζεύκονται
(τζώβια = ἐξώφλια, φλούδια· χαρτζεύκονται = ἐξοδεύον-
ται) Πόντ. (Χαλδ.) Ὁ καλὸς κἀνει τὰ γρόσα, ὅχι τὰ γρόσα
τὸν καλὸ (ἡ καλωσύνη δὲν ἐξαγοράζεται μετὰ χρήματα) Ἀ-
μοργ. Νὰ δὶλὰ γροσὰ καὶ πέσ'κα καὶ ἀπόθανον (νὰ χίλια
γρόσια καὶ πέσε κάτω καὶ πέθανε· ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἐκτιμᾶται
διὰ χρημάτων) Πόντ.

Λέν σέ τιμοῦν τὰ γρόσα σου | ὥς σέ τιμοῦν τὰ ροῦχα σου
(ὁ πλούτος ἔχει ἀνάγκην καὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως) Χίος.
|| Ἀσμ.

Κάλλιον πέδι φίλ' παρὰ χίλια γρόσα
(ὁ φίλος ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὸ χρῆμα) Λέσβ.

Τοῦ Καλάρη εἶν' τὰ γρόσα, | τοῦ Κανάρη ὅμως ἡ δόξα
(ἡ δόξα δὲν ἐξαγοράζεται μετὰ χρήματα) Ψαρ. Πβ. τὸ ἀρχαῖον
«δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή».

Τί νὰ τὰ κάμω τὰ φλουριά καὶ τὰ πολλὰ τὰ γρόσια
κοντά 'ς τὴ γνώση τὴ γαλὴ καὶ τὴ γλυκεῖα τὴ γλῶσσα;
Ρόδ.

Ἡ λ. καὶ ὥς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπους Γρόσης Μακεδ.
(Δοῦράν.) καὶ Γρόσιας Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γροσιάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. γροσᾶτες Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά-
τ η ς.

Ὁ κάτοχος γροσίων, ὁ πλούσιος.

γρόσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γρόσιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) —
Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 122.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ο ς.

Ὁ διὰ γροσίων ἀγορασθεὶς, ὁ ιδιόκτητος ἐνθ' ἄν. : Τῆς
Ἀμπλιανῆς τὰ λιβάδια εἶναι καὶ χωριανά, μὰ εἶναι καὶ
γρόσια, ιδιόχτητα σὰ νὰ ποῦμε Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.

γροσίσιτικός ἐπίθ. Κρήτ. (Χαν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί σ τ ι-
κ ο ς.

Ὁ ἔχων ἀξίαν γροσίου : Γροσίσιτικο κερί. Συνών.
γ ρ ο σ ά ρ ι κ ο ς 1.

γροσοθέμι τό, ἐνιαχ. γροσοθέμ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ.
(Στέρν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θ έ μ ι.

Ἡ ἀφθονία γροσίων, χρημάτων ἐνθ' ἄν. : Τὴν ἔδωκα τόσο
γροσοθέμ' Θράκ. (Στέρν.) Συνών. γ ρ ο σ ο μ ά ν ι.

γροσομάνι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μ ά ν ι.
Γ ρ ο σ ο θ έ μ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γροσουδάκι τό, Α. Πάλλη, Ταμπουρ. καὶ Κόπαν., 109.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο σ ο ύ δ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.
Γρόσι, χρῆμα : Ποίημ.

Νά! θωράει μπροστά | βλάμη του παλιὸ σακάτη
πὸν τοῦ χρώσταις ἀκόμα κάτω | γροσουδάκια λιγοστά.

γροσουδί τό, ἀμάρτ. γροσουδὶν Κύπρ. γροσουδ' Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ύ δ ι.

Γ ρ ο σ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Τὰ μαλλιά πουλιού-
σαμι ἐξ γροσουδία Θράκ.

γροσουλί τό, ἀμάρτ. γροουσόλ' Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ λ ι.
Μικρὸ γρόσι ἐνθ' ἄν. : Παίζοντε κολτσίνα 'ς τοὺν καφινὲ
ἀπὸ 'να γροουσόλ'.

γροῦ Εὐβ. (Βρύσ. Ὀξύλιθ.) κ.ά.

Λέξις ἡχομιμητική.

Ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Τοῦ γουρουγιού τὴ
μύτη τσ' ἄν τὴν κόψη, πάλι γροῦ θὰ κάρη (ἐπὶ τῶν μα-
ταίως ἀγωνιζομένων νὰ μεταβάλουν τοὺς ἐκ φύσεως πονηροὺς
καὶ κακοὺς) Εὐβ. (Βρύσ.)

γρουγρουλίζω Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τῆς λ. γ ρ ο ῦ ἐπαναλαμβανομένης καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ο υ λ ί ζ ω, περὶ τῆς ὅπ.βλ.Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 584.

Γρούζω, ἐπὶ χοίρου : Ἀσμ.

Βρέχει, βρέχει καὶ χιονίζει | κ' ἡ γουρούνα γρουγρουλίζει
κι ὁ παπποὺς χειρομυλίζει | κ' ἡ λαλά μου κοσκινίζει
(λαλά = ἡ γιγγιά). Συνών. γ ρ ο ῦ ζ ω 1, γ ρ υ λ λ ί ζ ω 1.

γρουδιαίνω Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο ῦ δ ι ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-α ί ν ω.

Ἐπὶ τῶν ὀσπρίων, συρρικνοῦμαι διὰ τοῦ βρασμοῦ : Αὐτὰ
τὰ βιζέλια γρουδιαίνουν.

γρούδιος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γρούδιο Λευκ. Οὐδ. πληθ.
ὡς οὐσ. γρούδια, τὰ Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Κεφαλλ.
Λευκ. Μακεδ. (Δεσκάτ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *cru do* = ὠμός, ἄψητος, ἄβραστος.

Ἐπὶ ὀσπρίων καὶ λαχάνων, ἀτελῶς βεβρασμένος, ἡμί-
βραστος, ὠμός, ἄψητος ἐνθ' ἄν. : Φασούλια γρούδια Ἡπ.
(Ἰωάνν.) Τὰ λάχανα εἶναι ἀκόμη γρούδια Λευκ. Τὰ λά-
χανα ἅμα εἶναι μπαγιάτικα, ὅσο κι ἂν τὰ βράσης, δὲ βρά-
ζοντε, μένουντε γρούδια Κεφαλλ. Μὰ εἶναι γρούδια τὰ φα-
σούλια, τί τὰ 'βγαλες ἀπ' τὴ φωτιά; αὐτόθ. β) Τὸ μὴ βράζον
καλῶς ὀσπριον, τὸ κακόβραστον ἢ δυσκολόβραστον Παξ. :
Αὐτὰ τὰ κουκκιά, πού πουλεῖ αὐτός, εἶναι γρούδια καὶ χάνεις
τὰ ξύλα σου ἄδικα. γ) Ὡς οὐσ., ὀσπρια, ἰδίως φασόλια καὶ
κουκκιά, ὀλίγον βρασμένα, χωρὶς ἔλαιον, κρόμμυον καὶ
τὰ σχετικὰ ἐνθ' ἄν. : Ρίξι κι λίγα γρούδια 'ς τοῦ πιάτον,
ὄλου ζ'μὶ θὰ τρώων ἰγώ; Μακεδ. (Δεσκάτ.) Συνών. β ρ α-
σ τ ο κ ο ῦ κ κ ι α, β ρ ε χ τ ά δ ι α, β ρ ε χ τ ά ρ ι α 2,
γ ρ ι ά 10β, κ ο υ κ κ ο τ ρ ά γ α λ α.

γρούζα ἡ, Ἡπ. (Δίβρ.) Ὁθων. — Δ. Σαρακωμ., Ἡ
Ἑλλην. ἐλαία 1, 283 γρούζα Ἡπ. (Θεσπρωτ. Μαργαρίτ.)
κρούζα Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) ἀγρούζα Λευκ. γροῦζο τό, Ἡπ.
(Δρόβιαν.) — Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγρ., 14. Θ. Χελ-
δράιχ - Σ. Μηλιαράκ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., 10.

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *gru z e a*. Ἡ λ. ἐτυπώθη ἐκ παρα-
δρομῆς καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. ἀ γ ρ ο ῦ ζ α.

1) Τὰ φυτὰ α) Κόνυζα ἡ βαρύσμος (*Inula graveolens*)
καὶ β) Κόνυζα ἡ ἰξώδης (*Inula viscosa*) ἀμφότερα τῆς
οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Ἡπ. (Δίβρ. Θεσπρωτ.
Μαργαρίτ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Λευκ. Ὁθων. — Δ. Σαρακωμ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. σ τ ρ ο γ γ υ λ ό χ ο ρ τ ο, ψ υ λ λ ή θ ρ α.

2) Τὸ φυτὸν Σησαμοειδὲς τὸ ὠχρὸν (*Reseda luteola*) τῆς

